

— И, най-послѣ, срѣдъ всичко туй бликваше майския животъ на моми и момци съ смѣховеѣ и въздишкитеѣ имъ, съ глумитеѣ и пѣснитеѣ имъ — пѣсни гласовити до небо!

Влѣчени отъ свои немирни замисли, ние — не случайни двама приятели, но случайни сега другари — прѣкосихме градинитеѣ и край Стара-планина се запътихме къмъ еднакво бѣлоглавитеѣ още Мара-Гидикъ и Юмру Чалъ.

Наумъ — моя другаръ, който прѣмигваше срѣдъ розитеѣ, като прѣдъ недостойна съблазанъ — почна сега чудно да се оживява и алчно ме водѣше вече къмъ Крали Марковския снѣженъ клашникъ на Балкана. Бѣдниягъ Наумъ, като че и сега стискаше съ дѣсницата си, крѣпѣше съ сърдцето си кърваво знаме като . . . като лани по Иринъ Пиринъ!

. . . Прѣбродихме тъмнитеѣ гори подъ „Пашовица“, прѣкосихме назъбенитеѣ бѣздни на „Козя-стѣна“; лутахме се по високи пасбища, глухи като пустини и пакъ живи като морета; пѣплахме по снѣгъ; чини ни се, че видѣхме и Дунава, но добръ гледахме Мусала . . . и —

И на 21 Май рано пѣтлитеѣ ни поздравиха срѣдъ бѣлитеѣ кжщици на подновения Калоферъ. Смѣтливитеѣ калоферци събрали два празника наедно: на 21 Май тѣ, край черковнитеѣ святци — гръцкитеѣ короновани богоугодници Константинъ и Елена — чтатъ и паметната годишнина отъ геройската смъртъ на българския поетъ, революционеръ, терористъ и войвода . . . отправятъ къмъ небето благочесииви молитви въ унисонъ съ тиради отъ грѣмъ и молнии надъ всичко, що се моли . . .

Бистра и пѣнлива бучи Тунджа срѣдъ Калоферъ, окована въ скали и зидове, по които още личатъ мрачнитеѣ слѣди отъ турския сѣчь, плѣнъ и огнь. Само единъ — единичкъ домъ отъ цѣлия тогавашенъ